

Folyóiratok

VÁLASZ. A Válasz februári száma sokakat készítet arra, hogy veale kapcsolatban kialakult szemléletüket megváltoztassák, vagy legalább is módosítsák. Ha ugyanis elővesszük az előbbi számokat, határozottan érezzük, hogy ingadozás nélkül a népi irányvonalat képviselték, amely azonban nem jelentette azt, hogy ugyanakkor nem volt egyetemesen magyar és európai értékük.

Illés Gyula a Válasszal Sárközi György szerkesztői elgondolásait és gyakorlatát vette át, de nem tagadhatta meg ugyanakkor a Nyugatnál vállalt szerepét s a Magyar Csillagot, amelynek szerkesztője volt. *Sóter István: Szövlőművesek*, — *Szentkuthy Miklós: Bogyó* című novellái, valamint pl. *Weöres Sándor* versei világosan bizonyítják ezt. Az előbbi számokból csaknem teljesen kirekesztett urbánus irányzat kapott elég tekintélyes helyet. Egyébként különösen Sóter Istvánnak a francia egzisztencializmus felé kísérletező, vagy talán éppen az egzisztencializmust feloldó parabolisztikus novellája igen jól megfér *Móricz Zsigmond*, *Jankovich Ferenc*, *Illés*, *Szabó Lőrinc* versei között.

E szám tartalmában különösen a versek bősége tűnik fel. A már említettekben kívül *Áprily Lajos*, *Bakó József*, *Jékely Zoltán* és *Vidor Miklós* versei gazdagítják ezt a számot.

„Egy választás Magyarországon” címmel *Móricz Zsigmond* szeghalmi választási naplóját közli. Elevezen varázsolják eléünk ezek az 1935-ben kelt naplójegyzetek a Horthy-rendszerű választások képét, hiteles emléket adnak abból a múltból, amelyre ma, vagy a reakciósook rend utáni vágyakozásával, vagy a sértettek gyűlöletével, de mindenképpen elfogultan szoltunk még emlékezni. — *Németh László* „Az eklésia megkövetése” című darabjának negyedik felvonása hűen tükrözi magának az irónak lelki vívódását a mai társadalmi és politikai problémákkal. Mészótfalusi, Kis Miklós megalázottság miatti elkésereedésében — úgy érezzük — az író dacos, mély megbántottsága húzódik meg. — *Járdányi Pál* Kodályról, mint nevelőről értekezik. Röviden áttekinti azt a hatalmas munkát, melyet *Bartók* és *Kodály* végeztek a népdal, népzene érdekében. A cél, amely felé minden minden lehetőségükkel tör-

telte, hogy a „parasztság kapcsolódjék be az ország zenei vonkeringésébe a parasztzene elemei szívódjanak fel a műzenébe s így a magas zene világa felé közeledő parasztság a maga hangját hallja benne.”

„India és Szudán, Indonézia és Indokína lobog ma a lázadás tüzétől.” — írja *Németh Imre* „Lángoló gyarmatok” című igen élesen megfogalmazott tanulmányában. Megállapítja, hogy az „irgalmatlanul rendbe tett gyarmatokon a lázadás elkerülhetetlen a hódító, rendező szennvedéllyel szemben. — A jegyzetben két rendkívül érdekes és aktuális tanulmányt találunk: *Bibó István: Összeesküvés és köztársasági évforduló* — és *Márkus István: Jegyzetek a magyar átalakulás témájához*. — A „Figyelő” tanulmányai és könyvismertetései egészítik ki a Válasznak ezt a változatos, gazdag számát.

A DIÁRIUM 1946. október—decemberi összevont száma a legfrissebb szám. A háború előtti hagyományaihoz csak formában nem ragaszkodik. A magyar Könyvbarátok célkitűzéseit szolgálja most is elsősorban, de ez az utolsó (felszabadulás óta harmadik) szám már rendkívül gazdag irodalmi és művészi tartalommal jelent meg. *Berczeli, Takács Gyula, Komjáthy, Gyárfás Miklós, Somlyó György, Gellért Sándor, Darázs Endre, Weöres Sándor, Végh György* versei mellett olvashatunk *Th. B. Aldrich* verseiből *Bardócz Árpád*, *K. Beck*: A vörös dal című versét *Gáspár Endre* és *J. Hora* versét *Kovács Endre* fordításában. Novellát *Mándy Ivántól*, *Teránszky J. Jenőtől* közöl. — A tanulmányok közül ki kell emelnünk *Kolozsvári Grandpierre Emilnek* az egzisztencializmusról írt tanulmányát *Könyvszemlét* a Diáriumnál már a múltban megszokott gazdagságban és formában találunk.

Tagadhatatlan, hogy a Diárium talán éppen könyvbaráti hivatásának vállalása miatt iránytalan, de komoly szerepet tölthet be a jó irodalom terjesztésével. És éppen, mert nincs egyetlen irányzatnak sem alávetve, teljesen szabad fórumává válhat a magyar irodalomnak. Azt, hogy ma elsősorban urbánus szempontokat olvashatunk ki belőle, nem irányzatnak, hanem csupán pillanatnyi adottságnak kell tekintünk.

S. J.

VALÓSÁG, 1947. FEBRUÁR. Az első demokratikus társadalmi folyóirat legújabb számából *Márkus István*nak, a parasztság és politikai viszonyáról írt cikke emelkedik ki, Bábóhoz hasonló realis társadalmi szemléletével. A januári számban közölt első nész mondanivalójának summázása után a paraszt-társadalmnak a földreform következtében történt átnébegeződését vázolja. A földreform felszámolta a szegény-parasztságot, mint egységes bér munkássztyált és megteremtette a törpebirtokos paraszti réteget, amely ma a parasztság háromnegyed részét teszi. Ennek a társadalmi folyamatnak megfelelő parasztpolitikára van szükség: figyelembe kell azonban venni a végső célt is. Ez a végső cél viszont még ma is problematikus, az önálló parasztpolitikára egy pártban megférő hívei előtt is. A kérdés tehát: „A parasztság kapitalista fejlődését tartjuk-e kívánatosnak, vagy az olyan szocialista társadalmat, amelyben a paraszt is elfér?” *Márkus* szerint mindkét felfogásnak jogos, realis társadalmi alapja van s magában a parasztságban összefonódottan él mind a két igény, viszont „sem a szabadon versenyző kapitalizmus polgári politikájáért, sem a szocializmus proletárpolitikájáért nem lelkesedik feltétel nélkül: mindkettőben talál valami jót, de éppen elég kivetnivalót is.”

A folyóirat gazdag tartalmából kiemelkedik *Sipos Gyula* naplóírásai a Győrffy-kollégium 1943-as mozgalmas életéből, a szárszói konferenciáról és *Lakatos Imréné*nek, egy fiatal marxista, volt Eötvös-kollégistának hosszú elemzése az Eötvös-kollégium szelleméről, társadalmi alapjairól. Szerinte a kollégium régen és ma is a polgári társadalom úri, apolitikus, vagy éppen haladásellenes tudósainak kitenyészete.

A Figyelőben a folyóirat „keresztapja” és főszerkesztője, *Szabó Zoltán* ír tárgyilagos bírálatot a lap legutóbbi számaiban megjelent irodalmi analízisekről, különösen *Szabó Árpád* Kosztolányiról és *Illyésről* és *Király István*nak Németh Lászlóról írt marxista kritikájáról. Nem röstelli a tanulmányírókat sajtóukacoknak titulálni, akik terméketlenül a mások könyveiből élnek. Kijelöli a lap neve szerinti célját: hű és időszerű beszámolókat követel a magyar valóságról. Igényének megfelelően a lapra következő tanulmány, amelyben *Szeberényi László* a borsodmegyei, Págonypusztai földreform utáni helyzetét, uradalmi cselédeknek problémáit mutatja be.

A folyóirat további részében *Király István* a kultuszbarca költségvetését bírálja. *Debreczeni Ferenc* összefoglaló ismertetést nyújt az orosz filmekről, *Kovács Endre* a szlovák szellemi életéről számol be, *Zulauf Teofil* egy osztrák folyóiratot ismertet, *Kardos László* pedig a NÉKOSZ nevelésügyi elveit közli.

A folyóirat gazdag tartalmát szerencsésen egészíti ki a Dunaiáj című rovatban *Dedijer Vladimir* belgrádi újságíró 1941/42-es partizánnaplója, *Csuka János* fordításában.

VIGILIA, 1947. FEBRUÁR. A *Juhász Vilmos* és *Sik Sándor* szerkesztésében újra megindult *Vigilia* ezévi második száma első lapján *Tóth László* egyetemi tanár, a szegedi egyetem ezévi rektora nagyszabású összefoglaló képét nyújtja a magyar liberalizmusnak. A *Vigilia* is — igen helyesen — követi a Válasz módszerét s esetenként közöl a mögötte álló világnézet — ez esetben a katolicizmus — megvilágításában egy társadalmi-politikai kérdéssel foglalkozó tanulmányt. E számban is folytatja a nagy francia katolikus író, *Jacques Maritain* a kereszténység és demokrácia összefüggéséről írott tanulmányát. „A demokratikus szellemiség — írja — nemcsak származik az evangélium ihletéből: főnn sem állhat nélküle.”

A folyóirat többi tanulmányai közt említésre érdemes A. Gressy *Morrison*, amerikai természettudósnak frappáns bizonyítékgyűjteménye Isten létezéséről. „Istenbizonyítékának lényege az — jegyzi meg a szerkesztő —, hogy a nemlét, a nem keletkezés, a megsemmisülés lehetőségei billiószorta nagyobbak, mint a létezésé, a létrejövésé, a fennmaradásé, a fejlődésé; éppen ezért, miután mégis az utóbbi győz az előbbi felett, a mérleg másik, önmagában billiószorta könnyebb serpenyőjét az Alkotó személye teszi súlyosabbá.”

Rónay György a katolikus realizmus filozófiai alapjait fejtegeti a tolmizmus alapján. *Juhász Vilmos* a szocializmus világpolitikái, beszámolójában *Don Luigi Sturzon*nak, az olasz katolikus néppárt vezérének emigrációból való hazatéréséről és egy interjújában a középosztályról mondott nézeteiről emlékezik meg. *Juhász Vilmos* szerint „a középosztály létének tartalma a keresztény ideálok követése, ami azonos az európai kultúra ápolásával és a szabadságélményhez való ragaszkodással.” A szavak ugyan azt jelentik, amilyen értelmet adunk neki, de nem két-

mával olyan erényekkel ruházza fel a keresztény középosztályt, amelyek lényegében csak a középosztályból kialakult értelmiség sajátjai. A középosztály jellegzetes gazdasági és társadalmi képződmény, (nálunk tipikusan hívatalnok-osztály), amely a társadalmi fejlődés, nivellálódási folyamat hallára íteltetett; az igazi értelmiség, amely eddig a középosztály osztálykategóriájába volt zárva, kitör ebből a szűk ka-litkából és osztályközi, méginkább osztályfölötti értelmiséggé lesz. Tehát — helyesen mondja *Juhász* — „meg kell értenie azt, hogy az elnyomottak élére kell állnia a gazdasági és szellemi elnyomás, az elnyomás minden fajtája elleni küzdelemben“. A középosztály felegyenlítő gazdasági és társadalmi funkciója a közeljövőben megszűnik: s tagjai akkor tesznek szolgálatot a kultúrának, ha a keresztény hagyományt, humanizmust nem kötik pusztuló osztályukhoz; hanem függetlenítik tőle s *annakidején* átadják a szélesebb néptömegeknek.

A világkereszténység szemléjében *Juhász* a francia *Pax Christi* békemozgalmat ismerteti és a bouvaini egyetem bölcsészkarán körtént díszdoktorrá avatása alkalmából a kiváló katolikus író-ról, Paul *Claudel*-ről emlékezik meg. *Claudel* politikailag is egyike a feddhetetlen katolikus demokratáknak: „elmondhatja magáról, amit ma nem sokan állíthatnak, hogy nem volt része az „írastudók árulásában“. A katolikus politika világszerte sokat tanulhatott és tanulhat *Claudel* következetes magatartásából: ő volt az, aki néhány francia katolikus író-társával még a spanyol polgárháború idején rá mert mutatni arra, hogy Franciák magatartása legalább annyira embertelen, keresztényellenes és istentelen, mint ellenfeleiké.

A folyóirat szépirodalmi részét *Égely* Antal és *Sík Ilona* elbeszélései, *P. Szedő* Szeverin könnyed elbeszélő hangú, nap-lószerű írása (karthauzi szerzetes-emlé-keiből), *Rónay György* fordításában Pierre Jean *Jouve* versei, *Takáts Gyula*, *Harsányi Lajos*, *Darázs Endre* költeményei alkotják. A kritikai részben *Nosztropi* László Freud vallástörténeli elméletét, *Ohmacht* Nándor József *Klausner* jeruzsálemi cionista professzor Jézusról szóló könyvét, *Füzéressy* Katalin az egzisztencializmus aposto-lának Jean-Paul *Sartre*-nak „A szabadság útjai“ című új regényét ismerteti és bírálja. *Ignác Rózsa* rajongva ír *Németh* László nemrég megjelent *Szé-chenyi*-drámájáról és követeli, hogy

minél előbb színpadon láthassuk a pá-ratlan értékű új magyar drámát. *Rónay György Heltai Jenő* „Elfelejtett versek“, sanszon-gyűjteményének idő-szerűtlenségét és elavultságát hangsú-lyozza. A sanszonzétikának és ka-baréfizológiának — írja — *Heltai Jenő* késéggé válik a maga nemében legjobb magyar képviselője. „Ne emeljük őt túl kicsiny határain; azok közt lehet kedves és jó; azokon kívül, azok fölött szegényes és jelentéktelen.“

A szemlében még *Barbara Ward*, angol újságíró beszámolóját olvashat-juk a mai angol katolicizmus életéről, mozgalmairól, *Gábrriel Asztrik* megem-lékezését *Etienne Gilson* francia kato-likus filozófusról akadémiáj tagga vá-lasztása alkalmából. *Harsányi Lajos* az előző számban *Kósa Jánostól* írott ka-tolikus irodalmi összefoglaláshoz szól hozzá. „Katolikus állásfoglalás a de-mokrácia időszerű kérdéseivel kapcsola-tban“ címen *Békés György* ismerteti az *Actio Catholica* „Kereszténység és demokrácia“ című nagyjelentőségű ki-adványát. Böven idéz belőle és megáll-lapítja, hogy „a demokrácia ténylegesen ható erőt nemcsak tudomásul vették, hanem tárgyilagossággal és megértéssel fordultak feléjük.“ *Békés* meggyőző-dése, hogy a munka értékét és hasz-nosságát mozgalmi és közéleti tettek fogják igazolni. Véleményünk szerint is megérett arra a magyar katolicizmus, hogy határozott programba öntse po-litikai és társadalmi eszméit.

A *Vigilia* februári, színvonalas szá-mát *Possonyi Lászlónak* *Tamási* leg-újabb népi drámájáról, a „Hullámozó-vőlegényről“ írt színházi kritikája zárja be.

FORUM, 1947. ÉVI FEBRUÁRI SZÁM. A *Forum* ezévi második száma a szokottnál is gazdagabb társadalmi és politikai tartalommal jelent meg. A fiatal marxista publicista, *Losonczy Géza* nemcsak marxista számára ta-nulságos elemzést írt az értelmiség út-járól, utolsó 25 évi fejlődéséről és a demokráciával való jelen és jövő viszonyáról. „Ha az értelmiség saját lété-ért és jövőjéért aggódik — fejezi be —, akkor ellenségét ne a demokrácia és főként ne a demokrácia balszárnyá-nak oldalán keresse, hanem a reakció s az összeesküvők oldalán, akik az ér-telmiséget össze akarják kötni saját pusztulásra ítélt sorsukkal.“ *Erdei Fe-renc* nagyböblékzetű tanulmányában az összeesküvők ideológiáját veti össze az úgynevezett „harmadik utas“ el-gondolásokkal. Kimutatja, hogy az ösz-

szeesküvők politikája nem más, mint a különböző variációkban fejlődő hortystya politika hetedik változata, némi „népies” romantikával megfűelve. *Megcáfolja az összeesküvés és a harmadik út ideológiai azonosságát, amelyet marxista részben vetettek fel, de igyekezünk hasonlóságaira rámutatni. Németh László személyes felelősségét — írói jogai és idealizmusa miatt — tagadja, noha megállapítja róla, hogy „elképzelései kétségtelenül akadályozták a népi mozgalmon belül, sőt ezen túlmenően is, a baloldali politikai fejlődést, viszont érezhetően nem akadályozták a jobboldali csúszást. Hasonlóan Németh László.” Elemzi a harmadik út társadalmi alapjait, ideológiáját s végül a felelősség kérdését is felveti. Gáspár Ervin a Kisgazdapártot kritizálja Bibó Válaszbéli cikke nyomán. Káldor György a hároméves tervehz fűz megjegyzéseket. A szemlében Goda Gábor az amerikai bestseller-irodalomról, Luther Tibor James Joyce Ulysseséről számol be. A szépirodalmi részben Louis Aragon költeményét hozza a folyóirat Somlyó György fordításában, Tersán-szky J. Jenő regényrészletét, Kassák Lajos, Gyármathy Erzsébet és a Franciaországban nyomaveszett Forgács Antal versét közli. Földéak János novellája az örök emberi-költészeti „hazatérő férj”-motívum modern változatát nyújtja, kivételesen optimistán oldva meg a kérdést: a második férj — aki történetesen nyilas volt — elpusztult, így a hazatérő első — aki viszont természetesen kommunista —, így filozofál: „Aki halott, porladjon a földben. Aki él, éljen, tegyen eleget emberi kötelezettségének a társadalom iránt... Te is élsz, én is élek...” Elég korszerű bölcsélet!*

PUSZTÁK NÉPE. A hódmezővásárhelyi Tornyai-Társaság folyóiratát megleg együttérzéssel veheti kezébe az olvasó. Az a régi törekvés vállalkozó, valóra, hogy a vidéki élet is megteremtse

a maga művelődési központjait. Nem véletlen, hogy éppen a nagy alföldi parasztváros, Hódmezővásárhely jelentkezik legkomolyabb formában egy ilyen decentralizációs központ megteremtésére. Galyasi Miklós a decemberi szám bevezetőjében öntudatosan vállalja is ezt a programot. A PUSZTÁK NÉPE mind tartalomában, mind kiállításban örömet keltő. Alkalmassá, hogy az alföld legértékesebb művészei, alkotói a folyóirat hasábjain jelentkezzenek munkáikkal s valóban azt a termékenyítő hatást fejtsék ki a magyarság irodalmi s általában kulturális életében, amiről eddig csak tervezgettünk. Hogy milyen gazdag virágzás eredményezhet egy ilyen színvonalas folyóirat, arra éppen a „PUSZTÁK NÉPE”-nek a második száma a bizonyíték.

DÉLSZIGET. Kiskönyvsorozat, ugyancsak hódmezővásárhelyi vállalkozás. Imárá a harmadik száma jelent meg. A márciusi szám vezető helyén Vánkonyi Nándor: Szabó Dezső emlékezte c. tanulmányát közli, mintegy jelezve a hagyományokat, amire támaszkodni kíván. Versben, novellában, tanulmányban rendkívül gazdag az a szám és máris sikerült olyan íróradát felvonultatni lapjain, amely vonzó hatást biztosít s munkára ösztönzi az alföldi írókat, művészeket.

DARÁZS ENDRE; KUNYHÓ FÜST. TEL. (Egyetemi Nyomda, 1947.). A szerény, de finom kiállítású kötet húsz egynéhány verse a nehéz idők jegyében született. Derázs Endre költői világa, sötét világ, melyben a remény fénye sem tud felvillanni. Önmagából és a világból kiábrándult lélek panasza hallik minden sorából. Azonban akár mennyire is vigasztalan ez a költői világ a képekkel zsúfolt, olykor nehézmenetű versekben, rokonszenves és visszhangot keltő. A versek olyan tehetséget mutatnak be, melytől még sok szépet és jót joggal várhatunk.

Öntudatos szociáldemokrata

a

Szegedi

Népszavát

olvassa

Már korareggel

kapható a

DÉLMAGYARORSZÁG

a dolgozók harcospapíra!

SZEGEDI KERESKEDELMI

és IPARBANK

ALAPITVA: 1867-ben.

TELEFONSZÁM: 389.

Foglalkozik a banküzlet minden ágával

BETÉTEKET előnyös feltételek mellett gyümölcsöztet.

KÖLCSÖNÖKET folyósít kedvező conditiókkal.

Mindennemű értékpapír vétel és eladási megbízás leggyorsabb
lebonyolítását vállalja.

SAFEFÜLKÉK BÉRELHETŐK.

Érdekközösségben a Magyar Általános Hitelbankkal és a
a Magyar Leszámitoló és Pénzváltóbankkal.

MAGYAR KENDER- LEN- és JUTAIPAR Rt.

UJSZEGED. Telefonszám: 465. 544.

BUDAPESTI KÖZPONT,

V. ker. Wekerle Sándor-utca 8. szám

Telefonszám: 188—996.

UJ SZÁNTÁS. 1947. FEBRUÁR. A szabadművelődés nagy feladata, hogy a magyar kultúra népi gyökereiből sarjadjon; a folyóirat cikkeiben meggyőzően jut kifejezésre. *Kovács Ferenc* a népi divattal szemben egy néphagyományon alapuló egyetemes magyar műveltség jelentőségére mutat rá. *Bartók János* cikkében úgy látja, hogy az értelmiségi magyaroknak van szükségük elsősorban arra, hogy telődjenek a magyar népi hagyományokkal. A magyarsághoz illő magas kultúra csak népi hagyományainkból fejleszthető. *Karácsony Sándor* szongalmazza, hogy a szabadművelődés oly közvéleményt teremtsen, amely hivatva lesz felhívni a kultúránkat. Nem lesz abból semmi, amit nem az egész nép akar. Össze kell gyűjtenünk a magyar nyelv kincseit, hogy a fordításnyelv helyett legyen magyar nyelvünk. De össze kell gyűjtenünk a néptudomány kincseit is,

hogy magyarul váljunk művelté. *Vargha Balázs* a magyartalan jambikus hangsúlyozás helyett nyelvi és irodalmi nevelésünkben a magyar hangsúlyozás helyes tanítását kívánja. *Szendró Ferenc* a műkedvelésről és szabad-színhátszrásról cikkeznek. *Sebestyén Géza* és *Szathmáry Lajos* a könyvtár szerepéről szólnak a szabadművelődésben. A körzeti könyvtárak rendszerét kell kiépíteni falusi, kis népkönyvtárak helyett. A folyóirat *Milkszáth* születésének százéves, *Vajda János* halálának félszázados fordulója alkalmából, továbbá március tizenötödikére előadási anyagot is ad a szabadművelőknek. Számontartója *krónikájában* a szabadművelődés eseményeit, a zenében, színházi életben, filmben és képzőművészetben mutatkozó termést. Ismerteti az olvasásnak ajánlott könyveket és sajtószemlélet tart az időszéri közlemények fölött.

—tb.

Szabadművelődés

A Szegedi Tudományegyetem Bölcsészeti Kara és Szeged város Szabadművelődési felügyelője által rendezett

SZABADEGYETEM ELŐADÁSAI

minden kedden és pénteken 5 órától 7-ig az Iparkamara (színház mellett) fűtött nagytermében. — Dr. Halasy Nagy József: A magunk nevelése. Dr. Koltay-Kastner Jenő: Örök versek, örök szépségek. Dr. Bartucz Lajos: Bevezetés az embertanba. Dr. Halasy Nagy József: A világmagyarázat nagy kisértel. Dr. Nagy Zoltán: Modern művészeti stílusok. Dr. Straub F. Brunó: Anyag és élet. Dr. Bibó István: Bevezetés a szociológiába. Dr. Bognár Cecil: Mai lélekismeret. Dr. Prinz Gyula: Föld és állam. Dr. Kanyó Béla: Civilizáció és egészség. Dr. Szeghy Endre: Népdal és magyar lélek (Zenei bemutatásokkal). A szabadegyetem március végéig tart. Az előadások látogatása díjtalan és Szeged város tudomány iránt érdeklődő közönségét szívesen látjuk.

A SZEGEDI NÉPFŐISKOLA

előadásai minden hétfőn és csütörtökön délután 5—8 óráig az állami gyakorló polgári iskola (Boldogasszony-sugarút 8.) fűtött tantermében. — Somogyi József: Kultúra és civilizáció. Párkányi László: A modern fizika világképe. Martonyi János. Az állam élete. Madácsy László: A magyar irodalom fejlődése (elemzésekkel). Gallé László: A kémia mai világképe. Niklay Ferenc: Sorsfordító dátumok a magyar történelemben. — Az előadások látogatása díjtalan! Minden érdeklődőt szívesen látunk!

A TISZATÁJ füzetei:

1. *Madácsy László*: Juhász Gyula Pozsonyban 1.— Ft
2. *Péter László*: A Kálmány Lajos Kör 1.— Ft

Megrendelhetők a kiadóhivatalban (Szeged, Postafiók: 205.)